

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/103/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120433865
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6120433865.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka, členov senátu JUDr. Martyiny Nemravovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu: AIDER Slovensko s.r.o., so sídlom Silvánská 5450, 841 04 Bratislava, IČO: 47 529 415, zastúpeného právnu zástupkyňou JUDr. Evou Krištofiakovou, advokátkou, so sídlom Zelená 11, 900 45 Malinovo, proti žalovanému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Pribinova 19, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 151 700, v konaní o zaplatenie sumy 1.688,48 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/9/2021-203 zo dňa 5. mája 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/9/2021-203 zo dňa 5. mája 2022 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi právo na 100% náhradu trov konania. V odôvodnení poukázal na žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 1.688,48 Eur s príslušenstvom. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že dňa 13.11.2018 vznikla poisťná udalosť, ktorej účastníkmi boli motorové vozidlá AUDI A4, EČ: TR097AU a ŠKODA OCTAVIA, EČ: TR287AU. Pán E. P. ako osoba, ktorej vznikla majetková ujma, si uplatnil nároky na náhradu škody u žalovaného, kde malo vozidlo škodcu uzatvorené povinné zmluvné poistenie. Zo strany škodcu, poškodeného ani žalovaného nebolo sporné, kto za škodu zodpovedá. Žalovaný poisťnú udalosť zaevidoval pod č. 1880130325 a dňa 13.12.2018 ukončil likvidáciu poisťnej udalosti, pričom poškodenému uhradil sumu 992,52 €. Dňa 7.10.2020 poškodený postúpil Zmluvou o postúpení pohľadávky všetky svoje práva a nároky z poisťnej udalosti na žalobcu. Žalobca za účelom zistenia skutočnej výšky škody, ktorá pri poisťnej udalosti vznikla, obstaral Znalecký posudok č. 50/2019 vypracovaný O. R. J., z ktorého vyplýva skutočná škoda na predmetnom motorovom vozidle v sume 2.681,- €. Náklady na znalecký posudok boli 350,- €. Znalecký posudok vychádza z ceny náhradných dielov autorizovanej opravovne danej značky a tiež aj ceny práce danej značky v regióne, kde ku škode došlo. Je teda nesporné, že skutočná škoda na motorovom vozidle poškodeného predstavovala väčšiu sumu ako uviedol žalobca vo svojej kalkulácii zo dňa 3.12.2018.

2. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že žalobcom uplatnená náhrada škody vychádza zo znaleckého posudku, pričom znalcom vyčíslená škoda sa viaže k originálnym náhradným dielom a k oprave v autorizovanom servise, ktorá však vykonaná nebola, a rovnako nebolo preukázané použitie originálnych náhradných dielov. Pri stanovení ceny opravy poškodeného vozidla znalec vychádzal z predpokladu, že vozidlo bude opravené. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil hypotetickú škodu, škodu, ktorá mu nevznikla, nakoľko jeho majetok sa o ním vyčíslenú škodu nezmenšil, resp. žalobca zmenšenie majetku práve o túto sumu nepreukázal. Žalovaný tiež namietal nedôvodnosť uplatneného úroku z omeškania,

keďže si listom zo dňa 3.12.2018 splnil svoju povinnosť uloženú § 11 ods. 6 Zákona č. 381/2001 Z. z. a poskytol poškodenému plnenie vo výške 992,52 €.

3. Okresný súd mal po vykonanom dokazovaní preukázané a medzi stranami ani nebolo sporné, že dňa 13.11.2018 o 5.10 hod., na ul. SNP v Turčianskom Michale došlo ku dopravnej nehode vozidiel ŠKODA OCTAVIA EČ: TR287AT držiteľa I. M. a motorového vozidla AUDI A4, EČ: TR097AV držiteľa E. P.. Medzi stranami nebolo sporné ani to, že dopravnú nehodu spôsobil I. M.. Poškodený si nároky na náhradu škody uplatnil priamo u žalovaného podľa ust. § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. a tieto nároky zmluvou o postúpení pohľadávok postúpil na žalobcu, čím bola preukázaná aktívna legitimácia žalobcu. Ku predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu okresný súd uviedol, že nimi sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. To, že došlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany pána I. M., nebolo sporné, a tiež nebolo sporné, že v dôsledku porušenia tejto právnej povinnosti došlo ku kolízii vozidiel a vzniku škody na vozidle AUDI A4, EČ: TR097AV poškodeného E. P. a tiež nebolo sporné, že táto škoda vznikla v príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti I. M.. Všetky tieto atribúty vzniku zodpovednosti za škodu boli naplnené.

4. Okresný súd uviedol, že škodou sa v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi a teda je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac. V danom prípade si žalobca uplatňoval skutočnú škodu, ktorou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného. Podľa okresného súdu práve výška zmenšenia tohto majetkového stavu poškodeného nebola preukázaná. Z hľadiska určenia skutočnej škody existujú dva spôsoby, a to reálne vynaložené náklady na opravu poškodeného motorového vozidla, kedy bude možné zhodnotiť o koľko sa majetok poškodeného, teda právneho predchodcu žalobcu, zmenšil a je na žalobcovi, aby hodnotu, o ktorú sa reálne majetok poškodeného zmenšil, preukázal dôkazmi, ktoré preukazujú reálne vynaložené náklady na uvedenie poškodeného vozidla do pôvodného stavu. Druhým spôsobom určenia skutočnej škody bez ohľadu na to, akým spôsobom poškodený so svojim havarovaným motorovým vozidlom naložil, teda či ho dal opraviť, alebo ho nechal neopravené, je určenie, o koľko sa majetok poškodeného zmenšil, teda skutočná škoda predstavuje rozdiel z porovnania hodnoty motorového vozidla v čase pred nehodou a po nehode. Pokiaľ ide o výšku skutočnej škody, tak žalobca v tomto neunesol dôkazné bremeno. Žalobca opieral svoju žalobu a ním vyčíslenú výšku skutočnej škody o znalecký posudok, ktorý vychádzal z predpokladu, že poškodené motorové vozidlo bude opravené v autorizovanom servise originálnymi náhradnými dielmi, pričom vychádzal z hodnoty vozidla pred nehodou, od ktorej odpočítal hodnotu opraveného vozidla po nehode, ktorá bola samozrejme nižšia, než hodnota vozidla pred nehodou a pripočítal výšku nákladov, ktoré by bolo potrebné vynaložiť na uvedenie vozidla do pôvodného stavu. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že reálne k oprave poškodeného motorového vozidla nedošlo, teda ani reálne neboli vynaložené náklady na jeho uvedenie do pôvodného stavu. Preto, pokiaľ ide o skutočnú škodu, bolo potrebné vychádzať pri určení, o akú výšku sa majetok poškodeného zmenšil, z porovnania hodnoty motorového vozidla pred nehodou a po nehode. Na toto mal byť zameraný znalecký posudok, prípadne iný dôkaz. Žiadny takýto dôkaz však žalobca neprodukoval, a preto žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalobcovi právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca cestou právnej zástupkyne, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 písm. f) a písm. h) CSP, keďže súd prvej inštancie dospel z vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež podľa písm. d) z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca namietal, že okresný súd pri posudzovaní Znaleckého posudku č. 50/2019 mal za to, že tento posudok vychádzal iba z predpokladu, že bude poškodené vozidlo opravené, pričom reálne k oprave nedošlo, a preto podľa okresného súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalobca uviedol, že znalecký posudok bol vypracovaný v súlade s Prílohou č. 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, t.j. vychádza sa vždy z cien materiálu aj práce v autorizovanom servise. V prípade, ak by výpočet opravy prekročil všeobecnú hodnotu vozidla, tak by sa jednalo o neekonomickú opravu, a teda posudzovaná škoda ako totálna a v tejto súvislosti položil žalobca otázku, či by v tomto prípade súd takýto výpočet uznal. Žalobca v súvislosti so vznikom škody poukázal na rozsudok NS SR vo veci sp.zn. 5Cdo/200/2011,

podľa ktorého výška škody na veci je cena, ktorú mala vec v dobe, kedy došlo k jej poškodeniu, a výška náhrady za poškodenú vec nie je závislá na tom, či si poškodený nechal vec opraviť sám, alebo či ostala neopravená; rozsah náhrady škody nie je závislý od toho, ako poškodený s vecou následne naložil, či ju nechal poškodenú, predal, daroval a pod., pretože tieto skutočnosti nesúvisia s príčinou vzniku škody. Podľa žalobcu môže byť škoda vyjadrená nielen zvýšením pasív poškodeného ako úhrada za opravu, ale aj znížením aktív poškodeného znížením majetku. Keď došlo k poškodeniu vozidla, došlo k zníženiu aktív poškodeného, čím logicky vznikla škoda, ktorá bola vyčíslená v znaleckom posudku. Úlohou znalca bolo vyčíslenie výšky škody na poškodenom vozidle, pričom podľa zák. č. 381/2001 Z.z. má poisťovateľ nahradiť škodu vzniknutú poškodením. Vyčíslená škoda preukazuje, o koľko sa znížil majetkový prospech poškodeného.

6. Vo vzťahu k výpočtu skutočnej škody žalobca v odvolaní uviedol, že spôsob výpočtu škody žalovaný nepreukázal a iba zo znaleckého posudku vyplýva skutočná výška škody. Žalobca tak uniesol dôkazné bremeno a prvoinštančný súd dospel z vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Predmetom konania nie sú náklady na opravu vozidla, ale skutočná škoda na vozidle. Ak by aj vozidlo zostalo neopravené, tak má poškodený stále nárok na náhradu škody, ktorú preukázal znaleckým posudkom. Okresný súd sa v konaní zameril na predloženie dokladov, týkajúcich sa samotnej opravy (zvýšenie pasív), pričom výšku škody na motorovom vozidle (zníženie aktív) mal jednoznačne určenú súdnym znalcom. Podľa žalobcu je irelevantné, či dôjde k oprave poškodeného vozidla alebo nie. Podľa žalobcu sa okresný súd nevyssporiadal ani s položkou nákladov na znalecký posudok v sume 350,- Eur (nákladov spojených s uplatnením pohľadávky) a rozhodnutie o týchto nákladoch v rozhodnutí absentuje. Vo vzťahu k výroku o trovách konania žalobca namietal, že žalovaný nemal právne zastúpenie a neuhradil žiadne poplatky, preto mu žiadne trovy nevznikli. Žalobca mal za to, že po posúdení dôkazov a zmene rozhodnutia má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% žalobca.

7. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, okresný súd žalobu zamietol z dôvodu, že nebolo preukázané, že reálne došlo k vykonaniu opravy poškodeného vozidla, a že boli reálne vynaložené náklady na opravu vyčíslené znaleckým posudkom č. 50/2019. Pokiaľ ide o druhý spôsob určenia výšky škody, a to, o koľko sa zmenšil majetok poškodeného, tak výška škody takýmto spôsobom tvrdená ani preukázaná žalobcom nebola. Okresný súd preto správne rozhodol, keď žalobu zamietol. Na podporu správnosti rozhodnutia okresného súdu ako aj argumentácie žalovaného si žalovaný dovoľuje dať do pozornosti rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6Co/20/2020, v zmysle ktorého: „Žalobca síce súdu preukazoval odborným vyjadrením č. 12/2019 zo dňa 05.03.2019, že náklady na opravu sú ku dňu 01.07.2017 vo výške 13 915,20 s DPH, kde však boli zahrnuté ceny dielov podľa autorizovaného servisu a hodnotu opravy kalkuloval v úrovni priemerných cien autorizovaných opravovní. Teda uvedená škoda je počítaná na tom základe, že k oprave príde v autorizovanom servise a za použitia originálnych náhradných dielov. Žalobca však súdu nepreukázal, že by aj reálne vynaložil na opravu poškodeného motorového vozidla viac, než ako mu žalovaný uhradil a to bez ohľadu na skutočnosť, kde si dal vozidlo opraviť a aké náhradné diely použil. Skutočnosť, že si poškodený dal namontovať lacnejšie originálne diely nemožno dávať za vinu a zodpovednosť žalovanému a požadovať od neho doplatenie rozdielu plynúceho z predpokladanej cenovej ponuky (nie reálne vynaložených nákladov na opravu), aj keď určených znalcom. Ak by súd uznal žalovaný nárok, tak by založil neprípustný a absurdný stav, kedy si poškodený objedná čo najlacnejšiu opravu poškodeného motorového vozidla (veci), pričom pred súdom by skutočnú škodu preukazoval znaleckým posudkom, v ktorom sa počíta s cenovou kalkuláciou v autorizovaných servisoch s omnoho vyššou sumou (cenou) ako bola reálne vynaložená, čím by sa tak poškodený na škodovej udalosti v konečnom dôsledku dokonca bezdôvodne obohatil. Podľa názoru súdu je takýto nárok, ktorý poškodený, resp. žalobca žiadal, v priamom rozpore s inštitútom náhrady škody podľa ust. 4 442 ods. 1 OZ. Náhrada škody nemôže slúžiť na to, aby poškodený získal peňažné prostriedky, ktoré v skutočnosti nevynaložil. Ak teda žalobca predmetné vozidlo nenechal opraviť v autorizovanom servise a na opravu neboli použité nové - originálne náhradné diely, potom mu nemohla vzniknúť škoda zodpovedajúca cene opravy v autorizovanom servise a cene nových - originálnych náhradných dielov.“ Žalovaný mal za to, že okresný súd správne rozhodol, keď žalobu zamietol, a preto žiadal, aby krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

8. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného v celom rozsahu zotrval na dôvodoch odvolania. K rozsudku KS BA sp. zn. 6Co/20/2020, na ktorý žalovaný poukázal, uviedol, že tam bolo podávané dovolanie a NS SR ešte nerozhodol. Podľa žalobcu vzniká škoda samotným stretom vozidiel, čo súd I. stupňa aj uvádza vo svojom rozsudku, len nesprávne aplikoval ustanovenia § 442 OZ na

predmetný spor, keď vychádzal z toho, že znalecký posudok na výšku škody nie je preukázaním v akej výške vznikla škoda. V súvislosti s vyjadrením žalovanej - používaním neoriginálnych dielov a originálnych dielov pri oprave žalobca dokladá relevantnú časť - záver znaleckého posudku č. 05/2022 vypracovaného O.. A. (znalec ustanovený Okresným súdom Považská Bystrica) v rovnakej právnej otázke, ktorý v závere uvádza nasledovné: „...výmennou poškodených dielov, ktoré boli pôvodne originálne a nahradili by sa síce novými, ale už neoriginálnymi dielmi tzv. replikami (resp. v alternatíve s použitými dielmi z autovrakoviska) by nepostačoval na uvedenie poškodeného vozidla do kvalitatívne rovnocenného technického stavu predchádzajúceho vzniku škodovej udalosti, ale iba na jeho uvedenie do prevádzkyschopného stavu.“ Je tak preukázané, že náhrada škody musí korešpondovať finančným prostriedkom, ktoré predstavujú cenu originálnych náhradných dielov, a to aj keď neboli zatiaľ vynaložené (pozri rozsudok KS BB 14Co/193/2017).

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení uviedol, že znalecký posudok znalca O.. A. pre prejednávaný prípad nemá žiadnu relevanciu a nepreukazuje výšku škody, tak ako si ju žalobca vyčíslil. Žalovaný pripomenul, že počas likvidácie ako aj vo svojich vyjadreniach uvádzal, že ak by žalobca predložil doklady k oprave poškodeného vozidla v autorizovanom servise, tak by opätovne náhradu škody posudzoval. Žalobca však žiadne doklady nepredložil a nemožno s ním súhlasiť, že výška škody na motorovom vozidle je preukázaná znaleckým posudkom O.. R. J., ktorý počítal s nákladmi na opravu v autorizovanom servise, pričom žalovaný namietal, že tieto náklady obsahujú aj DPH a v cene náhradných dielov a práce je zahrnutá aj marža obchodníka, náklady na prevádzku servisu, mzdy zamestnancov, atď. Keďže žalobca náklady na opravu poškodeného motorového vozidla v autorizovanom servise nikdy nevynaložil, nemá nárok na náhradu škody v takom rozsahu, ako si uplatnil na základe znaleckého posudku O.. J.. Podľa názoru žalovaného je uplatnenie takéhoto nároku v rozpore s inštitútom náhrady škody podľa ust. § 442 Občianskeho zákonníka, pretože priznaním takéhoto nároku by došlo na strane žalobcu k bezdôvodnému obohateniu.

10. Žalobca v doplňujúcom vyjadrení uviedol, že žalovaný nedoložil žiadny dôkaz, ktorým by preukázal, že výška škody je v sume, ktorú vyplatil. Výška škody a teda aj zníženie majetkového prospechu poškodeného vyplýva zo záverov znaleckého posudku. Žiadny právny predpis neukladá poškodenému povinnosť predkladať doklady o zakúpení z autorizovaného servisu a výšku škody je potrebné stanoviť objektívne a nezávisle na náhodných okolnostiach, ktoré so škodovou udalosťou nesúvisia. Okresný súd v rozsudku uviedol, že druhým spôsobom určenia skutočnej škody je určenie, o koľko sa majetok poškodeného zmenšil a koľko predstavuje skutočná škoda. Žalobca má za to, že zníženie majetku poškodeného sa rovná výške škody.

11. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu podľa ust. § 379 v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

12. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/103/2022-261 zo dňa 14.4.2023 s tým, že podľa ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, na základe čoho boli splnené podmienky pre verejné vyhlásenie rozsudku Krajským súdom v Žiline, v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

13. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

14. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. V súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalobcu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, keď odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi odvolateľa, ktoré v sebe zahŕňajú kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku, a sám odvolateľ tak určuje rozsah, ako má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané, a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

17. V podanom odvolaní žalobca vymedzil odvolacie dôvody nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. K týmto dôvodom krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že ak odvolateľ v podanom odvolaní namietal skutkové závery okresného súdu, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

18. Žalobca v podanom odvolaní tiež namietal, že konanie pred súdom prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke je potrebné uviesť, že žalobca žiadne bližšie tvrdenie ohľadom existencie takejto vady v podanom odvolaní neuviedol. Za inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pritom možno považovať iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú zaraditeľné pod ostatné osobitne vymedzené odvolacie dôvody. Žiadne takéto tvrdenia z podaného odvolania nevyplývajú. Vo vzťahu k vymedzeným odvolacím dôvodom žalobcu je preto namieste krajským súdom konštatovať, že žalobca namietal výlučne záver o neunesení dôkazného bremena a nepreukázaní výšky škody, ku ktorému okresný súd dospel z vykonaného dokazovania.

19. Žalobca v podanom odvolaní prízvukoval, že výška škody na poškodenom motorovom vozidle bola jednoznačne určená súdnym znalcom, ktorý vypracoval znalecký posudok v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z.z. s tým, že okresný súd tak mal z tohto vyčíslenia škody vychádzať. Vo vzťahu k tejto námietke krajský súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a oboznámení sa s obsahom predmetného znaleckého posudku č. 50/2019 (č.l. 175 spisu) uvádza, že

znalec v znaleckom posudku vyčíslil škodu na motorovom vozidle ako súhrn nákladov na opravu vozidla s DPH a rozdielu všeobecnej hodnoty vozidla pred poškodením a hodnoty vozidla po jeho oprave. Zo znaleckého posudku je zrejmé, že znalec pri výpočte nákladov na opravu poškodenia vozidla vychádzal z ceny originálnych náhradných dielov (č.l. 178 spisu) a z nákladov na opravárenské práce. Žalobca výšku škody stotožnil so záverom znalca s tým, že v konaní netvrdil, že by vozidlo bolo opravené práve takým spôsobom, s akým sa počíta v znaleckom posudku, teda že by k oprave motorového vozidla došlo použitím originálnych náhradných dielov. Žalobca tak žiadal nahradiť škodu, ktorej výšku odvodzoval od nákladov na opravu motorového vozidla, pričom však netvrdil a nepreukázal, že došlo k oprave poškodeného motorového vozidla práve takýmto spôsobom a že z jeho strany došlo k vynaloženiu týchto nákladov, resp. nepreukázal a ani netvrdil, že by vôbec došlo k oprave vozidla ako takej. Žalobca aj v podanom odvolaní zotrval na svojej argumentácii v tom smere, že výška skutočnej škody môže byť vyjadriteľná aj znížením aktív poškodeného v podobe zničenia jeho majetku s tým, že práve v znaleckom posudku bolo preukázané, o koľko sa majetkový prospech poškodeného znížil. Žalobca tak žiadal priznať skutočnú škodu, ktorú odvodzoval od súčtu nákladov na opravu vozidla a zníženia jeho hodnoty po oprave v porovnaní s hodnotou, ktorú malo vozidlo pred tým, ako došlo k jeho poškodeniu.

20. Vo vzťahu k týmto námietkam žalobcu krajský súd uvádza, že skutočná škoda nemôže vzniknúť skôr, ako dôjde k úbytku majetkových hodnôt na strane poškodeného. V prejednávanej veci žalobca netvrdil, že by došlo k oprave motorového vozidla a už vôbec netvrdil, že by došlo k oprave motorového vozidla použitím originálnych náhradných dielov, čo sú predpoklady, z ktorých vychádzal znalec pri vyčíslení výšky škody na vozidle. V takomto prípade tak bez preukázania nákladov na opravu vozidla nemožno stotožňovať škodu, ktorá mala poškodenému vzniknúť, s cenou opravy motorového vozidla, ku ktorej v konaní nebolo tvrdené, že by bola uskutočnená. Krajský súd k takto uplatnenému nároku žalobcu v zhode so závermi Krajského súdu v Bratislave vo veci sp.zn. 6Co/20/2020 konštatuje, že ak by v takomto prípade bol uznaný žalovaný nárok, tak by bol založený stav, kedy by si poškodený objednal čo najlacnejšiu opravu poškodeného motorového vozidla, prípadne ako v tomto prípade by k oprave vozidla ani vôbec nedošlo, a v súdnom konaní by následne uplatnil nárok na náhradu škody odvodený od cenovej kalkulácie opravy v autorizovanom servise. Poškodený by tak uplatňoval nárok na náhradu škody v omnoho vyššej sume, ako bola z jeho strany reálne vynaložená. Krajský súd je tak názoru, že takýto nárok uplatnený žalobcom je v rozpore so zmyslom inštitútu náhrady škody podľa § 442 ods. 1 OZ, pretože náhrada škody nie je inštitútom, ktorý má slúžiť k tomu, aby poškodený získal peňažné prostriedky, ktoré v dôsledku škodovej udalosti nevynaložil. Keďže v konaní nebolo zistené, že by žalobca, resp. jeho právny predchodca, predmetné poškodené motorové vozidlo nechal opraviť v autorizovanom servise s použitím originálnych náhradných dielov, tak mu škoda zodpovedajúca cene opravy v autorizovanom servise, ktorú žalobca preukazoval odkazom na ním predložený znalecký posudok, v skutočnosti nemohla vzniknúť. Okresný súd tak vecne správne dospel k záveru, že žalobca uplatnený nárok čo do výšky ním požadovanej náhrady škody nepreukázal.

21. Žalobca v podanom odvolaní okresnému súdu vytykal, že v rozsudku nerozhodol o ním uplatnenom nároku na náhradu nákladov vo výške 350,- Eur spojených so zaobstaním znaleckého posudku. Krajský súd v tomto smere považuje za potrebné poukázať na úpravu ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sú príslušenstvom pohľadávky úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Za náklady spojené s uplatnením pohľadávky pritom možno považovať trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, medzi ktoré patrí, napr. zaobstaranie znaleckého posudku za tým účelom, aby pohľadávka následne mohla byť úspešne uplatnená v súdnom spore. Náklady na zaobstaranie znaleckého posudku vynaložené žalobcom tak predstavujú príslušenstvo uplatnenej pohľadávky žalobcu rovnako ako žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie ďalšieho príslušenstva tejto pohľadávky v podobe úroku z omeškania vo výške 5% ročne. Okresný súd dospel k vecne správne názoru, že žalobca ním uplatnenú pohľadávku v súdnom konaní nepreukázal, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Zamietnutie žaloby v celom rozsahu sa netýka len samotnej pohľadávky uplatnenej žalobcom, ale aj jej príslušenstva, teda žalobcom uplatneného nároku na úroky z omeškania a žalobcom uplatnených nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, do ktorých nákladov patria aj náklady súvisiace so zaobstaním znaleckého posudku. Nemôže preto obstať ako dôvodná odvolacia námietka žalobcu, že o týchto nárokoch nebolo rozhodnuté, pretože ak okresný súd žalobu zamietol v celom rozsahu, tak nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní zamietol nielen čo do istiny pohľadávky, ale aj jej príslušenstva vrátane týchto nákladov namietaných žalobcom.

22. Žalobca v dodatočnom vyjadrení, ktoré doručil okresnému súdu dňa 27.7.2022 (č.l. 236 a nasl. spisu) doplnil svoju odvolaciu argumentáciu a predložil Znalecký posudok č. 05/2022 vypracovaný O.. A.. Krajský súd vo vzťahu k tomuto podaniu žalobcu uvádza, že v zmysle úpravy ust. § 365 ods. 3 CSP možno odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. V prípade tohto podania žalobcu sa jedná o podanie uskutočnenej žalobcom po tom, ako lehota na podanie odvolania uplynula, a preto na tieto dodatočne žalobcom uplatnené odvolacie dôvody a dodatočne predložené dôkazy na ich preukázanie nie je možné krajským súdom v odvolacom konaní prihliadať.

23. Vo vzťahu k rozsudku NS SR sp.zn. 5Cdo/200/2011, na ktorý v odvolaní poukázal žalobca, krajský súd uvádza, že vyššie vyslovené závery krajského súdu nie sú s týmto rozsudkom NS SR v rozpore. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR riešil otázku výšky náhrady škody v prípade, kedy došlo k oprave vozidla v kontexte zohľadnenia skutočnosti, že sa hodnota poškodeného vozidla po jeho oprave zhodnotila s tým, že poškodený by tak mohol po oprave veci získať vec vo vyššej hodnote, ako mala pred poškodením, čo nie je v súlade s právnym inštitútom náhrady škody. Uvedené rozhodnutie sa tak dotýka situácie, kedy k oprave motorového vozidla došlo, čo je situácia odlišná od prejednávanej veci, kedy žalobca netvrdil, že by vozidlo bolo opravené. Predsa, ak k oprave vozidla nedošlo, resp. takúto opravu s použitím originálnych náhradných dielov žalobca v konaní ani netvrdil, tak nie je možné výšku náhrady škody, ktorá poškodenému mala vzniknúť, odvodzovať od nákladov na opravu, ktoré nikdy neboli vynaložené.

24. V podanom odvolaní žalobca uplatnil odvolacie námietky aj vo vzťahu k výroku II. rozsudku okresného súdu, ktorým okresný súd priznal žalovanému voči žalobcovi právo na 100% náhradu trov konania. Žalobca namietal, že žalovaný nebol právne zastúpený a neuhrádzal žiadne súdne poplatky, a teda mu žiadne trovy nevznikli. Vo vzťahu k tejto odvolacej argumentácii je potrebné zvýrazniť, že okresný súd odvolaním napadnutým výrokom II. svojho rozsudku nerozhodoval o výške náhrady trov konania, ale rozhodoval výlučne o tom, že vzhľadom na neúspech žalobcu v spore patrí nárok na náhradu trov konania žalovanému. Výška náhrady trov konania, tak ako to nakoniec vyplýva zo samotného výroku II. rozsudku okresného súdu, bude predmetom rozhodovania súdu prvej inštancie samostatným uznesením.

25. Krajský súd na základe uvedeného odvolacie dôvody žalobcu nevyhodnotil ako dôvodné a pristúpil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP k potvrdeniu rozsudku, ktorým okresný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a priznal úspešnému žalovanému voči žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté za aplikácie ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, ktorému bola krajským súdom priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.